

KAREL EWALD:

Pripovedka o dvonožcu.

Prosto priredil in z risbami opremil *Dragotin Humek*.

6. NOVE SKRBI.

vonožec je sedel pred špiljo in je razmišljaj. Pes mu je ležal ob nogah in dremal. Dvonožka je v špilji pripravljala zajtrk.

Dvonožcu je gledala z obraza skrb, zakaj lov se mu ni bil obnesel. Prejšnji dan je od jutra do večera blodil po gozdu, a divjačine ni hotelo biti. In prav tako se mu je zgodilo danes.

Strah je bil živalim pastir. Komaj se je izdaleka pojavil dvonožec s sulico na rami, že se je razprhnil živalski roj. O, živali so sedaj že dobro vedele, kdaj dvonožec najrajši lovi. In še stražo so postavile, ki je zabrlizgala, če se je bližal lovec ali njegov pes. Pri špilji ni bilo ne jelena, ne govedi, ne ovce. Na travniku se živali skoraj niso hotele več pasti. Vsakdo se je zapičil globoko v goščavo, kamor dvonožec ni mogel prodreti. Tudi zaradi leva se mu ni hotelo globoko v gozd.

„Slaba nama prede, Čuj!“ je rekel psu. „Domisliti se moram kaj novega.“

In je brusil nože in sekire, ki si jih je bil izdelal iz kresilnika. Žena je prinesla zajtrk. Ta ni bil baš preobilen. Orehi so bili in jabolka, pa nič za priboljšek. Še rib ni bilo. Poskrile so se bile v najgloblje krnice.

Tedaj se je zaiskrilo dvonožcu oko: „Hoj, izvrsten domislek!“ je zaklical. „Kdo bi venomer lazil za divjačino po šumi! Dve ovci ujamem in ju privedem sem na dom. Mladičev bo in mesa in volne!“

Žena je bila vesela moža in ovac, čeprav še niso bile doma. Mož je pa spletel iz močnih vlaken dolgo vrv, nato je vzel sulico, poklical psa in dva sina, pa so odšli.

Dolgo so iztikali ob gozdnem parobku, končno so zalezli ovco z dvema mladičema. Čuj je moral molčati, dvonožec se je pa po čvetercih splazil prav do starke ovce in ji je spretno vrgel vrv okrog vratu. Ovca je vsa v strahu zableketala in se je hotela izviti grozečemu objemu, a vrv se je bolj in bolj zadrgavala. Treba je bilo slediti lovcu, ki je vlekel in vlekel.

Mladiča sta mislila, da mora tako biti, pa sta tekla za materjo.

Doma je privezal dvonožec ovco k drevesu. Žena je eno jagnje zaklala in pripravila kosilo. Drugi mladič je ostal pri materi. Otroci so nanosili s travnika sočne trave, da bi ovca ne bila lačna in da bi napojila jagnje.

Zvečer je sedel dvonožec pred špiljo in je bil vesel. Ovca ga je gledala nezaupljivo.

„Ali me požreš?“ ga je vprašala.

„Tisto pa ne! Zdaj že še ne. Pri meni ostaneš za služabnico kakor pes. Jutri ujamem še ovna. Priredili bomo jagnjet in jedli jih bomo ali pa tudi ne. Videla boš.“

„Ubil si mi sestro in kožuh si ji slekel,“ je tožila ovca.

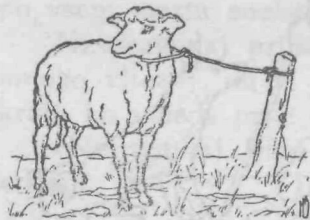
„A sedaj tega ne storim več! Nisem tak tepec. Le potrpi!“

In je pristopila dvonožka in je jela striči ovco, ki se je branila na vse pretege. Pa ni nič pomagalo, zakaj dvonožec je držal trdno in vrv za vratom prav tako.

„Ko dojde deževje, me bo zeblo,“ je javkala ovca.

„Takrat te vzamem v špiljo,“ jo je tolažila dvonožka. „Iz volne si naredim toplo obleko. Pametna bodi, pa bo vse dobro in prav.“

Tisto noč je dvonožec sicer brez skrbi spal, ampak ovca je bdela in razmišljala o svoji usodi. Tedaj je iz grmovja pomolila rogata glava. In so prišli s kravo vsi po vrsti, konj in jelen in koza in še marsikdo.

„Vrabec je pripovedoval, da te je dvonožec ujel in tukaj-le privezal,“ je pričela krava pomenek. „Pa volno ti je postrigla dvonožka.“

„Res!“ je zastokala ovca. „Poglej me, naga sem. Pa mladiča so mi ubili in snedli. In jutri ujame dvonožec mojega moža. Otroci so mi sicer nanosili trave, da nisem bila lačna, ampak . . .“

„To je strašno!“ se je raztogotila krava. „Vedela sem, da bo tako. Kar odtrgaj se in uteci!“

„Uteci, če moreš! Če bolj vlečem, bolj me davi vrv za vratom. Ujeli so me in ujeta ostanem!“

„Suženjstvo je težje od smrti,“ se je oglasil volk. „Zato ti bom mladiča rešil sramote.“ Pa je skočil jagnjetu za vrat in mu ga je pregriznil.

Milo je zajavkala ovca in tako na glas, da se je zbudil dvonožec in pritekkel, da vidi, kaj se godi. Mahoma so pobegnile živali.

„Čuj, ti zver pasja!“ se je hudoval dvonožec. „Spal si! Za volka ne bom lovil in pital ovac. Jutri mu že pomorem.“

In je šel drugo jutro s sinovi v šumo. Nasekali so kolov in jih pred špiljo zabili v tla, da so njih šiljaste konice molele visoko v zrak. Presledke so zapletli s protjem. Zvečer je bila dogotovljena staja, ki bi je ne bil mogel preskočiti noben volk. V stajo so zaprli ovco.

Čez dva dni je ujel dvonožec ovna, kmalu nato pa tudi kravo in bika in telička. Ko je bila staja premajhna, so postavili drugo. Otroci so komaj sproti nanosili trave. Živali so mukale in bleketale venomer.

Ponoči pa so se pomenkovale.

„Pravzaprav tako-le življenje ni tako slabo,“ je rekla ovca. „Na varnem smo. Tam zunaj sem bila v večnem strahu. Vsi so prežali name, lev in volk, pa kača in jastreb in — dvonožec.“

„Tisto je že res,“ je odgovarjala krava, „ampak zakaj me vleče dvonožka tako neumno za vime? In navsezadnje me dvonožec gotovo ubije in sne. Sploh nas je pa tu v staji že mnogo preveč!“

